

Osudová holka?

„Pánové, zírejte, to je anděl,“ vypadlo z Dana v pauze mezi dvěma loky piva a jeho oči hypnotizovaly skupinku holek, blížící se ke kiosku. „Ta blondýnka vlevo,“ upřesnil.

„A je to tu zase,“ povzdychl si Tom, „a to jsme na vodě první den.“

Jeho poznámka byla celkem výstižná. Dan byl notorickéj holkař a ať už byli na vodě, na vandru, prostě kdekoliv, nikdy se to neobešlo bez nějakého románu či avantýry. A nebylo se čemu divit, urostlej blondák, navíc výřečnej a vtipnej, neměl se sbalením nějaké té krásky problém. Problémy s tím měli spíš ostatní, protože občas se to neobešlo bez konfliktů s tatínky, kluky balených slečen či dámami samotnými. A navíc to zrovna neutužovalo partu, spíš naopak, neboť takové sbalení slečny a následné využití „výhod“ tím získaných, zabere přeci jenom dost času, co si budem povídat.

„Jaký zase,“ ohradil se Dan, „minulej vandr snad nebylo nic, ne?“

„Nebylo,“ vložil se do debaty Karlos, „protože jsme žádnou holku celý čtyři dny nepotkali, když nepočítám tu hospodskou ve věku mezi důchodem a smrtí. A do tý se ti kupodivu nechtělo.“

„No jo, vám se to kecák, pánové, když jste všichni ženatý a máte svý jistý, ale co mám dělat já? Prostě hledám tu svojí osudovou lásku a nerad bych pak měl výčitky, že to byla třeba ta, kterou jsem nezkusil.“

„A nezdá se ti, že na to potřebuješ nějak moc pokusů?“ přidal se Áda, poslední člen party. „A že to tvý hledání vždycky skončí hned, jak jí dostaneš do spacáku,“ rýpnul si ještě.

„Ach jo, tady člověk o dobráka nezakopne, koukám. Kašlu na ty vaše řečičky, vždyť se na ní podívejte, copak se tomu dá odolat?“

Zapálil si cigáro a zasněně se zahleděl k vedlejšímu stolu, kam se parta holek mezitím usadila.

Zblízka byla ona holka ještě hezčí, než se mu zdálo na první pohled. Její drobná postava napasovaná v pruhatém tričku oplývala výraznými vlnami, i když částečně krytými dlouhými hustými vlasy. Ale hlavně ty oči. Když se jejich pohledy na chvíli setkaly, naprosto ho učarovali. Takovou zvláštní barvu ještě neviděl – mísila se v nich tyrkysová zeleň s azurem z oblohy. Čím častěji se jejich pohledy setkávaly, tím víc Dan ztrácel půdu pod nohama, a když objekt jeho zájmu vzal do ruky kytaru a zazněl nádherný, lehce nakřáplý chraplavý, řítit už se do propasti. Kluci už dávno odešli rozdělat oheň a uklohnit nějakéj gáblík, zatímco on seděl jak přibitej na svém místě a vyčkával na příležitost. Dočkal se. Jedna ze slečen odkráčela s plnou rukou pulitrů pro další várku a zbytek do oné umakartové buňky na konci kempu. Však víte kam. Nezaváhal ani na chvíli.

„Ahoj, já jsem Dan. Můžu?“

„Soňa.“

„Krásné jméno pro krásnou holku,“ snažil se zalichotit a naklonil se k seznamovacímu polibku.

„To bych nedělala,“ špitla a odtáhla hlavu.

Než stačila říct proč, dostal Dan takovou herdu do zad, až si málem rozbil čelo o popelník na stole. Bylo to, jako kdyby do něho narazila lokomotiva. Během vteřiny se zvedl, otočil a zaťatá pěst se chystala zaútočit na původce jeho ponížení. Ruka však hodně rychle poklesla, protože proti němu opravdu stála lokomotiva – chlap jak hora, minimálně 110 kg živé váhy, ramena přes celá záda a navíc s výrazem rozzuřeného býka.

„Vo co ti de, vocucávat mojí holku, chcípáku!“

„Já ..., o nic, já ..., chtěl jsem se jen seznámit,“ vykotal ze sebe překvapeně.

„Tak si na to najdi někoho jinýho. A jestli tě uvidím jen se na ní podívat, seš

mrtvej! A ty se seber a padej ke stanu! Si člověk nemůže ani odskočit do putiky, abys hned s někým nelaškovala,“ otočil se k Soně, chytil jí za rameno a postrčil směrem k tábořišti.

„Copak, něco neklaplo?“ rýpnul si ráno Tom, když vykoukl ze stanu Danův utrápený, zaražený kukuč.

„Jdi do hajzlu!“

„Ale no tak, to přeháníš ne?“ zastal se ho Áda, „že se našla jedna, která ti nepadla k nohám hned první noc, neznamená, že si budeš vylejvat vztek na nás.“

„No jo, omlouvám se. Ale tohle je jiný, kluci. Fakt. Ona je skvělá, to vím a to jsem ani neměl čas jí pořádně poznat,“ a bezděčně se poškrábal na zádech v místech, kde dávala pěkně vybarvená modřina vědět proč.

A jiný to opravdu bylo. To klukům došlo během dne, kdy s Danem fakt nic nebylo. Nebavil se, neusmál se, koukal nepřítomně do dálky a jediný chvílky, kdy zdánlivě ožil, byly ty, kdy se objevila Soňa v dohledu, aby to potom bylo zase o drobet horší. A bylo to, bohužel, dost často, protože Lužnice zase není taková magistrála, aby se tu člověk s někým nepotkával u každého kiosku a na každém jezu. Danova blbá nálada se začala šířit celou partou a kluci věděli, že jestli si nechtěj zkazit celej zbytek dovolený, musí se něco stát.

Rozhodl to Karlos, nepsaný šerif jejich party.

„Vstávat kluci, tak šup ze spacáků, jedem!“

„Co blbneš, vždyť je sedm?“

„No právě, nejvyšší čas vyrazit, pokud chceme dneska dojet až do Roudný.“

„Jak do Roudný?“ ohradil se Dan, „dneska se přeci jede do Dráchova.“

„Nejede, už jsem řekl!“ a znělo to natolik důrazně, že i Dan dál

neprotestoval, ačkoliv na rozdíl od ostatních nechápal proč.

Pravdou je, že změna to byla prospěšná. Ujet Sonině partě byl ten nejjednodušší a nejúčinnější způsob, jak zachránit zbytek vody a ač to nebylo stoprocentní, přeci jen to zabralo a Dan se pomalu srovnal do normálu. Velký podíl na tom měla i brunetka z kiosku v táborském kempu, ale všem to bylo tentokrát jedno. Hlavně, že si zbytek týdne užili v pohodě, kterou narušila snad jen smutná zpráva o vodákovi, který se utopil poblíž předchozího kempu.

„No, vody je hodně, to bude letos jízda,“ konstatoval Tom a hodil z mostu do divoce tekoucí Otavy kamínek.

„To je dobře, pamatujete, jak jsme tu před lety drhli lodě o šutráky, když bylo vody málo? Tohle je vodáckej ráj, tenhle stav,“ liboval si Karlos.

„Ahoj,“ vytrhl je z debaty nakřáplý hlas.

„Ahoj,“ odpověděli skoro sborově všichni, až na Dana, který zkoprněle zíral na Soňu. Na „TU“ Soňu, na tu samou a jedinou Soňu, kterou, ač to nedával moc najevo, nedokázal celý rok vypudit z hlavy.

„Co, ... co tu děláš? Jedeš Otavu?“

„Ne, já tady na Otavě jedu Berounku,“ zasmála se. No, na blbou otázku, blbá odpověď, že?

Postupně se všemi seznámila, až se zastavila opět před Danem.

„Kde, že jsme to loni skončili?“ zeptala se, a aniž by čekala na odpověď, naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Do té chvíle překvapením

znehyněný Dan sebou škulbl a otočil se v očekávání další srážky s lokomotivou. Pochopila to.

„Neboj, není tu. A už nikdy nebude.“ Dodala.

„Jste se rozešli?“

„Tak nějak,“ a zanotovala tím svým hlasem, „U srdce to bolí, bodá, naši lásku vzala voda ...“ A pak se rozesmála. Rozesmála se takovým způsobem, že byl zase ztracenej. Zase se řítíl do propasti, ale tentokrát s o mnoho lepšími pocity.

Byla tady letos sama, jela na kajaku a parta ani nebyla moc proti Danovu návrhu, zda by se nemohla přidat. Zapadla skvěle, byla tak bezprostřední, že měli už druhý den pocit, jako by s nimi jezdila odnepaměti. A jeden člen party zase získal pocit, že něco je jinak. Pocit, který nepoznal nikdy předtím u žádného z řádky svých skalpů.

„To je moje osudová ženská,“ pošeptal večer u ohně Ádovi, „fakt, cítím, že s touhle zůstanu do konce života.“

„Tak to ti držím palce, kamaráde.“ A myslel to upřímně, stejně jako ostatní. Všichni to Danovi moc přáli. Nejen proto, že viděli, jak září, ale představa, že se konečně zklidní a bude se věnovat víc partě než okolním dámám, také nebyla k zahození.

Byl to páreček k pohledání, byly jak dvě hrdličky. Nehnuli se od sebe na krok a Karlos se dokonce uvolil k tomu, že pojede na kajaku a Soně přenechal místo v kánoi. O to víc místa měl za odměnu večer ve stanu, který byl teď jenom jeho. Jak už to tak ale bývá, pěkné věci pomíjí rychle, týden utekl jak voda v Otavě a před nimi byl poslední večer. Poslední pivko ve stánku, poslední táborák, posledních pár písniček. A poslední noc, docházelo Danovi.

„Nepůjdem se vykoupat? Je nádhernej večer a navíc poslední,“ jako by mu četla myšlenky.

„Jasně, rád. Moc rád,“ vyskočil od ohně a vyrazili k řece.

Večer byl opravdu nádherný, až by se dal nazvat kýčovitým. Úplněk se odrážel na hladině, v těchto místech už zklidněné, Otavy, cvrčci rozjížděli svůj koncert a teplíčko bylo, jak se na tropickou noc sluší. Než Dan stačil stáhnout šortky, Soňa už stála po pás ve vodě tak, jak byla stvořena a měsíc dodával jejímu tělu zvláštní nazelenalý odstín. Během chvilky stál vedle ní a políbil ji. Ona ho na oplátku objala a Dan opět ztrácel půdu pod nohama.

Ale doslova, jak mu vzápětí došlo. Její stisk byl čím dál tím pevnější, že nechápal, kde se bere v tak křehkém těle tolik síly. Jejich pevně spojená těla začala pomalu klesat do hlubiny v místech, kde bylo před chvílí sotva do pasu vody. Jakoby se dno rozestoupilo. Ačkoli měl ještě poslední šanci se nadechnout, neudělal to a překvapivě byl naprosto klidný. Bez jakýchkoliv emocí sledoval měsíc, který se už nyní vlnil na druhé straně hladiny a stále se vzdaloval, jak pomalu klesali. Hrudník se začal stahovat nedostatkem kyslíku, hlavou mu probíhaly zážitky posledních dní a z bezprostřední blízkosti se na něj dívaly ty nádherné, modrozelené oči.

Poslední, co vnímal, byl nakřáplý, vodnický hlas: „U srdce to bolí, bodá, další lásku bere voda ...“

Martin Šlápota – Šlápi

2. místo v kategorii Próza nad 23 let